

Datum van
inontvangstneming

:

27/05/2021

Zaak C-232/21

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

12 april 2021

Verwijzende rechter:

Landgericht Ravensburg (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

19 maart 2021

Verzoekende partijen:

CR

AY

ML

BQ

Verwerende partijen:

Volkswagen Bank GmbH

Audi Bank

Voorwerp van het hoofdgeding

Consumentenkredietovereenkomst – Verplichte informatie – Richtlijn 2008/48/EG – Herroepingsrecht – Verval van het herroepingsrecht – Misbruik van recht bij de uitoefening van het herroepingsrecht – Op de consument rustende verplichting tot voorafgaande prestatie bij teruggave van de ontvangen prestaties na herroeping – Verwijzingsbevoegdheid van een alleensprekende rechter

Voorwerp en rechtsgrondslag van de verwijzingsbeslissing

Uitlegging van het Unierecht, artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

- 1) Wat betreft de wettigheidsfictie als bedoeld in artikel 247, § 6, lid 2, derde volzin, en § 12, lid 1, derde volzin, EGBGB [Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche (invoeringswet van het Duitse burgerlijk wetboek)]:
 - a) Zijn artikel 247, § 6, lid 2, derde volzin, en artikel 247, § 12, lid 1, derde volzin, EGBGB onverenigbaar met artikel 10, lid 2, onder p), en artikel 14, lid 1, van richtlijn 2008/48/EG voor zover zij bepalen dat met de vereisten van artikel 10, lid 2, onder p), van richtlijn 2008/48/EG strijdige contractuele bedingen voldoen aan de eisen die zijn gesteld in artikel 247, § 6, lid 2, eerste en tweede volzin, en in artikel 247, § 12, lid 1, tweede volzin, punt 2, onder b), EGBGB?

Zo ja:

- b) Volgt uit het Unierecht, in het bijzonder artikel 10, lid 2, onder p), en artikel 14, lid 1, van richtlijn 2008/48/EG, dat artikel 247, § 6, lid 2, derde volzin, en artikel 247, § 12, lid 1, derde volzin, EGBGB buiten toepassing moeten worden gelaten voor zover zij bepalen dat met de vereisten van artikel 10, lid 2, onder p), van richtlijn 2008/48/EG strijdige contractuele bedingen voldoen aan de eisen die zijn gesteld in artikel 247, § 6, lid 2, eerste en tweede volzin, en in artikel 247, § 12, lid 1, tweede volzin, punt 2, onder b), EGBGB?

Ongeacht de beantwoording van de eerste prejudiciële vraag, onder a) en b):

- 2) Wat betreft de verplichte informatie als bedoeld in artikel 10, lid 2, van richtlijn 2008/48/EG:
 - a) Moet artikel 10, lid 2, onder p), van richtlijn 2008/48/EG aldus worden uitgelegd dat het in de kredietovereenkomst te vermelden bedrag van de rente per dag dient te worden berekend op basis van de in de overeenkomst vermelde debetrentevoet?
 - b) Wat betreft artikel 10, lid 2, onder r), van richtlijn 2008/48/EG:
 - aa) Moet deze bepaling aldus worden uitgelegd dat de informatie in de kredietovereenkomst over de te betalen vergoeding voor vervroegde aflossing van het kapitaal zodanig nauwkeurig moet zijn dat de consument het bedrag van de te betalen op zijn minst bij benadering kan berekenen?

(Ingeval de voorgaande vraag aa) bevestigend wordt beantwoord)

- bb) Verzetten artikel 10, lid 2, onder r), en artikel 14, lid 1, tweede volzin, van richtlijn 2008/48/EG zich tegen een nationale bepaling op grond waarvan de herroepingstermijn bij onvolledigheid van de in artikel 10, lid 2, onder r), van die richtlijn bedoelde informatie niettemin ingaat bij de sluiting van de overeenkomst, zodat enkel het recht van de kredietgever op een vergoeding voor de vervroegde aflossing van het krediet vervalt?

Indien ten minste één van de voorgaande vragen onder a) of b) van de tweede prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord:

- c) Moet artikel 14, lid 1, tweede volzin, onder b), van richtlijn 2008/48/EG aldus worden uitgelegd dat de herroepingstermijn pas ingaat wanneer de in artikel 10, lid 2, van die richtlijn bedoelde informatie volledig en juist is verstrekt?

Zo nee:

- d) Welke criteria zijn doorslaggevend voor het ingaan van de herroepingstermijn niettegenstaande het feit dat onvolledige of onjuiste informatie is verstrekt?

Indien de voorgaande eerste prejudiciële vraag, onder a), en/of ten minste één van de vragen onder a) of b) van de tweede prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord:

3) Wat betreft het verval van het in artikel 14, lid 1, eerste volzin, van richtlijn 2008/48/EG bedoelde herroepingsrecht:

- a) Kan het herroepingsrecht als bedoeld in artikel 14, lid 1, eerste volzin, van richtlijn 2008/48/EG komen te vervallen?

Zo ja:

- b) Gaat het bij het verval om een beperking in de tijd van het herroepingsrecht, die bij een parlementaire wet moet zijn geregeld?

Zo nee:

- c) Geldt als subjectieve voorwaarde voor het verval dat de consument op de hoogte was van het voortbestaan van zijn herroepingsrecht of in elk geval verantwoordelijk is voor zijn onwetendheid ten gevolge van grove nalatigheid? Geldt dit ook voor beëindigde overeenkomsten?

Zo nee:

- d) Staat de mogelijkheid van de kredietgever om de kredietnemer de in artikel 14, lid 1, tweede volzin, onder b), van richtlijn 2008/48/EG bedoelde informatie alsnog te verstrekken en daardoor de herroepingstermijn te laten ingaan, in de weg aan de toepassing van de regels inzake het verval van recht op grond van het beginsel van goede trouw? Geldt dit ook voor beëindigde overeenkomsten?

Zo nee:

- e) Is dit verenigbaar met de vaste beginselen van het internationaal recht waaraan de Duitse rechter krachtens de grondwet gebonden is?

Zo ja:

- f) Hoe moeten Duitse rechtsbeoefenaren een conflict tussen de dwingende bepalingen van het internationaal recht en de door het Hof van Justitie van de Europese Unie gestelde eisen oplossen? **[or. 5]**

4) Wat betreft de aanname dat er sprake is van misbruik van recht bij de uitoefening van het in artikel 14, lid 1, eerste volzin, van richtlijn 2008/48/EG bedoelde herroepingsrecht:

- a) Kan de uitoefening van het in artikel 14, lid 1, eerste volzin, van richtlijn 2008/48/EG bedoelde herroepingsrecht misbruik van recht opleveren?

Zo ja:

- b) Gaat het bij de aanname dat er sprake is van misbruik van recht bij de uitoefening van het herroepingsrecht, om een beperking van het herroepingsrecht, die bij een parlementaire wet moet worden geregeld?

Zo nee:

- c) Geldt als subjectieve voorwaarde voor de aanname dat er sprake is van misbruik van recht bij de uitoefening van het herroepingsrecht, dat de consument op de hoogte was van het voortbestaan van zijn herroepingsrecht of in elk geval verantwoordelijk is voor zijn onwetendheid ten gevolge van grove nalatigheid? Geldt dit ook voor beëindigde overeenkomsten?

Zo nee:

- d) Staat de mogelijkheid van de kredietgever om de kredietnemer de in artikel 14, lid 1, tweede volzin, onder b), van richtlijn 2008/48/EG bedoelde informatie alsnog te verstrekken en daardoor de herroepingstermijn te laten ingaan, in de weg aan de aanname dat er sprake is van misbruik van recht bij de uitoefening van het

herroepingsrecht op grond van het beginsel van goede trouw? Geldt dit ook voor beëindigde overeenkomsten?

Zo nee:

- e) Is dit verenigbaar met de vaste beginselen van het internationaal recht waaraan de Duitse rechter krachtens de grondwet gebonden is?

Zo ja:

- f) Hoe moeten Duitse rechtsbeoefenaren een conflict tussen de dwingende bepalingen van het internationaal recht en de door het Hof van Justitie van de Europese Unie gestelde eisen oplossen? [or. 6]

Ongeacht de beantwoording van de voorgaande eerste tot en met vierde prejudiciële vraag:

- 5) a) Is het verenigbaar met het Unierecht dat volgens het nationale recht bij een met een koopovereenkomst gelieerde kredietovereenkomst na een geldige uitoefening van het herroepingsrecht door de consument overeenkomstig artikel 14, lid 1, van die richtlijn
- aa) het aan een consument jegens de kredietgever toekomende recht op terugbetaling van de betaalde termijnen pas kan worden ingeroepen wanneer de consument op zijn beurt het gekochte object aan de kredietgever heeft teruggegeven of heeft aangetoond dat hij het object aan de kredietgever heeft verzonden?
- bb) een vordering van de consument tot *terugbetaling* van de door *hem betaalde termijnen na teruggave van het gekochte object* thans ongegrond is en moet worden afgewezen wanneer de kredietgever niet in schuldeisersverzuim is geraakt met de inontvangstneming van het gekochte object?

Zo nee:

- b) Volgt uit het Unierecht dat de onder a), aa) en/of a), bb), beschreven nationale bepalingen buiten toepassing moeten worden gelaten?

Ongeacht de beantwoording van de voorgaande eerste tot en met vijfde prejudiciële vraag:

- 6) Is § 348a, lid 2, punt 1, ZPO [Zivilprozessordnung (wetboek van burgerlijke rechtsvordering)], voor zover deze bepaling ook betrekking heeft op verwijzingsbeslissingen als bedoeld in artikel 267, tweede alinea, VWEU, onverenigbaar met de verwijzingsbevoegdheid waarover nationale rechterlijke instanties beschikken op grond van artikel 267, tweede alinea, VWEU, en moet

die bepaling dus met betrekking tot het geven van verwijzingsbeslissingen buiten toepassing worden gelaten?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad (hierna: „richtlijn 2008/48”), met name artikel 10, lid 2, onder p) en r), en artikel 14, lid 1

Aangevoerde nationale bepalingen

Grundgesetz (grondwet; hierna: „GG”), met name artikel 25

Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuche (wet tot invoering van het burgerlijk wetboek; hierna: „EGBGB”), artikel 247, §§ 3, 6, 7 en 12, in de versie die geldt op het tijdstip van de feiten van het hoofdgeding

Bürgerliches Gesetzbuch (burgerlijk wetboek; hierna: „BGB”), met name §§ 242, 273, 274, 293, 294, 295, 322, 355, 356b, 357, 357a, 358, 492, 495 en 502 dan wel (wat de vierde procedure betreft) § 346, lid 1, § 348 BGB in plaats van § 357, leden 1 en 4, nieuwe versie

Zivilprozessordnung (wetboek van burgerlijke rechtsvordering; hierna: „ZPO”), § 348a

Korte uiteenzetting van de feiten en van de procedure

- 1 Aan het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing liggen vier verschillende feitelijke situaties ten grondslag.
- 2 Net zoals bij de verzoeken om een prejudiciële beslissing in de zaken C-33/20, C-155/20, C-187/20, C-336/20, C-38/21 en C-47/21 sloot elk van de verzoekende partijen met de betrokken bank, verweerster, een kredietovereenkomst voor een bepaald bedrag ten behoeve van de aankoop van een auto voor particulier gebruik. Verzoekende partijen deden een aanbetaling aan het autobedrijf en financierden door middel van het respectieve krediet het resterende bedrag van de koopprijs en een bepaald bedrag voor een schuldsaldoverzekering. In de kredietovereenkomsten werd vastgelegd dat verzoekende partijen het krediet moesten terugbetalen middels x aantal vaste maandelijkse termijnen en een laatste termijn van een bepaald bedrag. De betrokken verweerster maakte bij de voorbereiding en sluiting van de kredietovereenkomsten gebruik van het betrokken autobedrijf dat als kredietbemiddelaar optrad. Verzoekende partijen hebben de overeengekomen termijnen regelmatig betaald, maar hun op de sluiting van de kredietovereenkomst gerichte wilsverklaring herroepen.

- 3 In de eerste tot en met de derde procedure bevat de kredietovereenkomst met betrekking tot een mogelijke vergoeding voor vervroegde aflossing van het kapitaal de volgende formulering:

„De bank kan een passende vergoeding van de rechtstreeks met de vervroegde aflossing verband houdende schade verlangen, tenzij de vaststelling van een dergelijke vergoeding bij wet uitgesloten is.

De bank berekent de schade volgens de asset-liability methode, die met name rekening houdt met:

- een tussentijdse verandering van de hoogte van de rentevoet,*
- de voor het krediet oorspronkelijk overeengekomen aflossingen, de winstderving van de bank,*
- de administratieve kosten in verband met de vervroegde aflossing (verwerkingskosten), en*
- de door de vervroegde aflossing weggevallen risico-opslag en administratieve kosten.*

De aldus berekende vergoeding voor vervroegde aflossing wordt, indien zij hoger is, tot het laagste van de twee volgende bedragen teruggebracht:

- één procent respectievelijk, wanneer de tijdsperiode tussen de vervroegde en de overeengekomen aflossing korter dan een jaar is, 0,5 procent van het vervroegd afgeloste bedrag,*
- het bedrag van de debetrente dat de kredietnemer in de tijdsperiode tussen de vervroegde en de overeengekomen aflossing zou hebben betaald.”*

- 4 In de vierde procedure luidt deze clausule als volgt:

„De bank kan een passende vergoeding van de rechtstreeks met de vervroegde aflossing verband houdende schade verlangen.

De bank berekent de schade overeenkomstig de door het Bundesgerichtshof [(hoogste federale rechter in civiele en strafzaken, Duitsland)] vastgestelde financieel-wiskundige randvoorwaarden, die met name rekening houden met:

- een tussentijdse verandering van de hoogte van de rentevoet,*
- de voor het krediet oorspronkelijk overeengekomen aflossingen, de winstderving van de bank,*
- de administratieve kosten in verband met de vervroegde aflossing [(verwerkingskosten)], en*

- *de door de vervroegde aflossing weggevallen risico-opslag en administratieve kosten.*

De aldus berekende vergoeding voor vervroegde aflossing wordt, indien zij hoger is, tot het laagste van de twee volgende bedragen teruggebracht:

- *één procent respectievelijk, wanneer de tijdsperiode tussen de vervroegde en de overeengekomen aflossing korter dan een jaar is, 0,5 procent van het vervroegd afgeloste bedrag,*
- *het bedrag van de debetrente dat de kredietnemer in de tijdsperiode tussen de vervroegde en de overeengekomen aflossing zou hebben betaald.”*

- 5 In de eerste tot en met de derde procedure waren de betreffende kredieten op het tijdstip van de herroeping nog niet volledig afgelost. In de vierde procedure was dit echter wel reeds gebeurd.
- 6 Na de herroeping hebben verzoekende partijen in de eerste tot en met de derde procedure de betrokken verweerster aangeboden het voertuig op te halen tegen gelijktijdige terugbetaling van de door hen betaalde bedragen. In de vierde procedure heeft verzoekende partij in zijn beroepschrift verweerster uitdrukkelijk aangeboden het voertuig op haar vestigingsplaats terug te geven. In de tweede procedure is ten aanzien van deze kwestie geen informatie verstrekt.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 7 Verzoekende partijen zijn elk van mening dat hun herroeping geldig is, aangezien de herroepingstermijn niet is ingegaan omdat verplichte informatie onvolledig was. Verweersters voeren aan dat zij alle informatie naar behoren hebben verstrekt en dat de respectieve herroepingstermijnen zijn verstreken.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 8 Het welslagen van de beroepen hangt af van de geldigheid van de herroeping van de kredietovereenkomsten en van het antwoord op de vraag of verweersters in voorkomend geval kunnen aanvoeren dat er sprake is van rechtsverwerking of dat de uitoefening van het herroepingsrecht misbruik van recht oplevert.
- 9 Met betrekking tot de afzonderlijke prejudiciële vragen zet de verwijzende rechter het volgende uiteen.
- 10 Eerste prejudiciële vraag, onder a) en b): de uiteenzetting van de verwijzende rechter over deze vragen komt in wezen overeen met de uiteenzetting over de eerste prejudiciële vraag, onder a) en b), van het verzoek om een prejudiciële beslissing in zaak C-47/21. In zoverre wordt verwezen naar de punten 15 tot en met 24 van de samenvatting van dat verzoek.

- 11 Tweede prejudiciële vraag, onder a) (informatie over de debetrentevoet): de uiteenzetting over deze vraag komt in wezen overeen met de uiteenzetting over de tweede prejudiciële vraag, onder a), van de verzoeken om een prejudiciële beslissing in de zaken C-38/21 en C-47/21. In zoverre wordt verwezen naar de punten 14 tot en met 16 van de samenvatting van de prejudiciële verwijzing in zaak C-38/21.
- 12 Tweede prejudiciële vraag, onder b): de tweede prejudiciële vraag, onder b), aa), die betrekking heeft op de vereiste nauwkeurigheid van de informatie over de vergoeding voor vervroegde aflossing en die eveneens is gesteld in de verzoeken om een prejudiciële beslissing in de zaken C-155/20 (tweede prejudiciële vraag) en C-187/20 [vierde prejudiciële vraag, onder a)], wordt in het onderhavige verzoek specifiek geformuleerd. In de twee aangehaalde zaken werd de vraag opgeworpen of de kredietovereenkomst een concrete, voor de consument begrijpelijke methode voor de berekening van de vergoeding voor vervroegde aflossing van het krediet moet bevatten, zodat de consument op zijn minst bij benadering kan berekenen wat de hoogte is van de vergoeding die hij in geval van vervroegde aflossing verschuldigd is.
- 13 In het onderhavige verzoek wordt enkel nog de vraag gesteld of de informatie in de kredietovereenkomst over de te betalen vergoeding voor vervroegde aflossing van het krediet zodanig nauwkeurig moet zijn dat de consument het bedrag van de te betalen vergoeding op zijn minst bij benadering kan berekenen. Aangezien in artikel 10, lid 2, onder r), van richtlijn 2008/48 is bepaald dat de informatie over het recht van de kredietgever op een vergoeding en de wijze waarop deze vergoeding wordt vastgesteld, op duidelijke en beknopte wijze dient te worden vermeld, moet die informatie volgens de verwijzende rechter zodanig nauwkeurig zijn dat de consument het bedrag van de te betalen vergoeding op zijn minst bij benadering kan inschatten. De verwijzing naar de berekeningsfactoren die volgens de rechtspraak bij de vaststelling van de vergoeding voor vervroegde aflossing in aanmerking moeten worden genomen, zoals in de hierboven weergegeven clausules betreffende de vergoeding voor vervroegde aflossing, lijkt dan ook te onnauwkeurig te zijn.
- 14 Voor het geval dat de tweede prejudiciële vraag, onder b), aa), bevestigend wordt beantwoord, rijst de vraag of daaruit logischerwijze volgt dat bij te onnauwkeurige informatie over de te betalen vergoeding bij vervroegde aflossing, de herroepingstermijn pas ingaat wanneer die informatie alsnog wordt gepreciseerd [tweede prejudiciële vraag, onder b), bb)]. Deze vraag wordt in de nationale rechtspraak en rechtsleer verschillend beantwoord.
- 15 Het Bundesgerichtshof (hierna: „BGH”) is van oordeel dat de onvolledigheid van de informatie over de berekening van de vergoeding voor vervroegde aflossing uitsluitend wordt bestraft met het verval van het recht op die vergoeding overeenkomstig § 502, lid 2, punt 2, BGB. Op het regelgevingsconcept van de wetgever, volgens hetwelk de herroepingstermijn bij onvolledige informatie alleen kan ingaan wanneer de ontbrekende informatie alsnog wordt verstrekt, moet bij de

informatie over de vergoeding voor vervroegde aflossing een uitzondering worden gemaakt. Het alsnog verstrekken van verplichte informatie is in dit geval niet zinvol, aangezien het recht op vergoeding voor vervroegde aflossing daardoor niet herleeft en het verval van dat recht een voldoende doeltreffende, evenredige en afschrikkende sanctie in de zin van artikel 23 van richtlijn 2008/48 is. Het BGH is voorts van oordeel dat er geen ruimte voor redelijke twijfel over deze opvatting bestaat.

- 16 De verwijzende rechter acht die rechtspraak niet verenigbaar met artikel 10, lid 2, onder r), en artikel 14, lid 1, tweede alinea, onder b), van richtlijn 2008/48, omdat de door het Unierecht geboden volledige harmonisatie met zich meebrengt dat de lidstaten ten aanzien van de kwestie van de aanvang van de herroepingstermijn niet mogen afwijken van de richtlijn. Indien het evenwel de wetgever verboden is om in het nationale recht voor het ingaan van die termijn minder voorwaarden te stellen dan in de richtlijn is bepaald, moet dit a fortiori gelden voor nationale rechterlijke instanties gelden.
- 17 Tweede prejudiciële vraag, onder c) en d): deze vragen komen overeen met de tweede prejudiciële vraag onder d) en e), van het verzoek om een prejudiciële beslissing in zaak C- 38/21.
- 18 Derde prejudiciële vraag, onder a) tot en met f) (rechtsverwerking) en vierde prejudiciële vraag, onder a) tot en met f) (misbruik van recht): de uiteenzetting van de verwijzende rechter komt overeen met de uiteenzetting over de derde prejudiciële vraag, onder a) tot en met f), en de vierde prejudiciële vraag, onder a) tot en met f), van de verzoeken om een prejudiciële beslissing in de zaken C-38/21 en C-47/21. In zoverre wordt verwezen naar de punten 18 tot en met 39 van de samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing in zaak C-38/21.
- 19 Het enige verschil in de onderhavige gevallen is dat in de derde prejudiciële vraag, onder c) en d), respectievelijk in de vierde prejudiciële vraag, onder c) en d), wordt gevraagd of de voorwaarden respectievelijk beletsels die in deze vragen aan de orde zijn, ook gelden voor reeds beëindigde overeenkomsten. Dit aspect betreft in dit geding dus met name de vierde procedure, waarin het krediet reeds is afgelost. De verwijzende rechter is van oordeel dat de consument zijn herroepingsrecht noch tijdens de looptijd van de overeenkomst noch daarna doeltreffend kon uitoefenen, omdat hij onvoldoende informatie over dat herroepingsrecht had ontvangen, zodat er geen reden bestaat om aan te nemen dat bij beëindiging van de overeenkomst het herroepingsrecht van de consument is vervallen of dat de uitoefening van het herroepingsrecht misbruik van recht oplevert.
- 20 In de rechtspraak van het BGH wordt in een dergelijk geval aangenomen dat er sprake is van verval van recht of rechtsmisbruik. Daar de verwijzende rechter zich evenwel afvraagt of dit met het Unierecht verenigbaar is, worden de betreffende vragen aan het Hof voorgelegd.

- 21 Vijfde prejudiciële vraag, onder a) en b): de uiteenzetting op dit punt komt overeen met de uiteenzetting over de vijfde prejudiciële vraag van het verzoek om een prejudiciële beslissing in zaak C-47/21 (zie dienaangaande de punten 34-41 van de samenvatting van dat verzoek).
- 22 Ten aanzien van de vier voorgelegde gevallen merkt de verwijzende rechter op dat de vijfde prejudiciële vraag, onder a) en b), alleen relevant is voor de beslechting van het geding in het eerste, het tweede en het derde geval. Wanneer volgens het nationale recht op grond van § 358, lid 4, eerste volzin, en § 357, lid 4, eerste volzin, BGB kan worden aangenomen dat op verzoekers – wat de teruggave van de auto betreft – een verplichting tot voorafgaande prestatie rust, en een vordering tot terugbetaling van de betaalde termijnen zonder dat zij de voorafgaande prestatie leveren alleen gegrond zou zijn wanneer de betrokken schuldeiser in verzuim is gebracht, dan zouden de vorderingen in deze procedures thans ongegrond moeten worden verklaard en dus moeten worden afgewezen omdat verzoekende partijen in deze gevallen hun voertuig niet aan de betrokken verweerster hebben teruggegeven en evenmin hebben bewezen dat zij het voertuig aan de betrokken verweerster hebben verzonden. Zij hebben ook niet aangevoerd dat zij verweerster in verzuim hebben gebracht.
- 23 Daarentegen moet in het vierde geval de verplichting tot teruggave – op grond van § 348 BGB – worden nagekomen bij gelijktijdige betaling door de bank. In dit geval is dus volgens het nationale recht een vordering mogelijk op grond van § 273, lid 1, en § 274, lid 1, BGB, zonder dat verweerster in schuldeisersverzuim hoeft te worden gebracht.
- 24 Zesde prejudiciële vraag: de uiteenzetting over deze vraag komt in wezen overeen met de uiteenzetting over dezelfde vraag in de verzoeken om een prejudiciële beslissing in de zaken C- 336/20 (vierde vraag) en C-47/21 (zesde vraag). In zoverre wordt verwezen naar de punten 30 tot en met 33 van de samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing in zaak C-336/20.